

פרשת פנחס- הגיגים, ד"ר חזות גבריאלי
הנאום המלא של פנחס

עתה לאחר שהאירועים המסעירים מאחורי אני מוכן לפתוח מעט את סגור ליבי ולומר לכם דברים אמיתיים שתמיד רציתי לומר אך לא היה לי אומץ. אני לא מבקש לספר לכם את הסיפור, אותו אתם מכירים, אני רוצה לספר לכם מה אני מרגיש וגם לתת לכם מעט עצות מועילות.

נתחיל מזה שאתם בוודאי חושבים כי המעשה שלי הוא דבר רגיל בתקופתי, כאילו שקנאה ושלוש הלכו תמיד יחד בזמני. זו טעות אחי היקרים, גם בתקופתי לא אהבו קנאה, כך שהמעשה אותו עשיתי הוא חריג בכל קנה מידה ובכל זמן.

אני יודע שהשבטים מגנים אותי והם אומרים - **"ראיתם בן פוטי זה, בן שפיטס אני אמו (יתרו) עגלים לעבודת כוכבים יהרוג נשיא מישאל?"**. אתם יודעים כיצד אני מבין את טענתם? הם חושבים כי מעשה הקנאות שלי מקורו בפאגניות ובעבודת האלילים של סבא שלי! הם טועים ובגדול! אין קשר לזה. הם לא מבינים מה הרגשתי באותו הרגע, כפי שתיכף אספר לכם.

שלא תהיינה אי הבנות כל שהם, כבר עתה אני מצהיר כי יש קנאות רצויה וחיונית אבל איני ממליץ עליה לאף אחד לא בדורי ולא בדורכם. הדברים מאוד פשוטים ומזעזעים. לולא עדותי של השם יתברך הייתי מוצא להורג ולא הייתי נואם לפניכם כעת. כל עדותי, כוונותי וייחוסיו לא היה עוזרים לי.

מהיכן נבעה קנאותי אתם שואלים? מאהבה עזה לעם ישראל! ראיתי כי המגפה מתחילה ואינה נעצרת. לרגע חשבתי כי השם זועם כל כך והוא עומד לכלותינו. בדיעבד מתברר כי מעשה הקנאות שלי (אני עדיין לא משתמש בביטוי המשפטי - רצח, קשה לי עם זה) עצר את המגפה. באותו הרגע הבנתי שיתכן כי מעשה הקנאה שלי הוא שעצר את המגפה, אבל לא הייתי בטוח בכך.

יהודים יקרים, אני מודה ומתוודה אני בסערת נפש נוראית. לאחר מה שעשיתי נפשי מיטלטלת בין יאוש לתקווה. נפשי מיוסרת, אין לי מילים יותר קולעות לבטא את העניין. אני מקווה שהשם ייתן לי את שלוות הנפש ההכרחית כדי שאוכל להיות בשלום עם עצמי. אני מקווה ששלווה זו כלולה בברכת השלום בה בירך אותי משה רבנו בשמו של השם יתברך.

לשווא תחפשו צווי בתורה המצווה על קנאת קודש מכל סוג. קנאת קודש אמיתית, זו הבוערת בלבו של האדם גורמת לו לעשות מעשה ללא צווי. רישמו לפניכם את התובנה שלי - **אם יהיה צווי לקנא, זו כבר לא תהיה קנאת קודש, אי אפשר לצוות על קנאה**. יכולתי בקלות להימנע ממה שעשיתי. אם משה אהרון והזקנים מחרישים למה שאקפוץ בראש? יודעים למה קפצתי? זה ישמע לכם מוזר, אבל ממש כך הרגשתי. הרגשתי שאלוקים הפך להיות באותו רגע האל הפרטי שלי, **אלוקי**. כאשר הרגשתי כך, כבר לא היה אכפת לי ממה שאחרים חושבים או עושים. כן אני יודע, הסתכנתי בכך סיכון עצום! הניסים שהתרחשו לי מרגע זה חיזקו אותי והבנתי שיתכן כי יש הצדקה למעשי.

לא להתבלבל, אני יודע שעל קנאה טהורה אפשר להעיד רק בדיעבד. אני יודע שהיו שופטים אותי על פי מעשי ולא על פי כוונתי. כיצד אוכל לשכנע את בית הדין באשר לכוונתי? זו הסיבה לכך ששמחתי כל כך לבשורתו של משה רבנו.

אחי היקרים בני כל הדורות, אני מבקש להיזהר מאוד מקנאה אמוציונאלית המתחזית להיות קנאת השם יתברך. זה עניין מסובך ביותר והוא אינו מדיד מכל בחינה. יותר מכך, **אפילו האדם עצמו לא יכול להיות מודע למקור קנאתו**, קל וחומר לסובבים אותו, יהיו אשר יהיו!!

לסיכום דברי ולמלעזים, אני לא קינאתי **במישהו** אלא קינאתי **למשהו**. למרות זאת, זה לא מעשה שאתם צריכים לרצות לחקות, ותחשבו על זה.

להערות : hazutg@gmail.com